

Arrest

nr. 350 046 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
 Terninckstraat 13/C1
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 september 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 september 2022 om internationale bescherming. Op 27 juni 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 321 336 van 7 februari 2025 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 6 juni 2025 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 februari 2026 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit de stad Mosul (provincie Ninewa, Centraal-Irak). U woonde er in verschillende wijken in de stad. Sinds uw 15e levensjaar bent u gestopt met deelnemen aan de ramadan. U en uw familie hechten geen belang aan religie. Uw vrienden waren christenen of Yezidi.

U werkte sinds begin 2007 als redacteur voor de krant Tigris, een krant van de Jezidi culturele vereniging. U startte als reporter en later werd u redacteur. Sinds 2007 uitte u kritiek op het regime in Irak via sociale media. Leden van milities reageerden hierop en bedreigden u. U werd samen met andere leden van de krant regelmatig door terroristische groeperingen telefonisch bedreigd. U veranderde daarom regelmatig uw Simkaart. U legde hiervoor eveneens klacht neer bij de politie, tevergeefs. Omwille van deze dreigementen en omdat uw vader ook bedreigd werd, verhuisden jullie in 2007 van de stad Mosul naar het district Tilkaif (provincie Ninewa). Toen Daesh oprukte hebben jullie alles wat te maken had met journalistiek in brand gestoken. Uw vriend hield wel twee kranten bij. In juni 2014 viel Daesh Tilkaif binnen. Diezelfde nacht vertrok u met uw familie naar Erbil (Koerdische Autonome Regio - KAR). Daar nam u contact op met een makelaar en via hem huurde u een appartement in de Hajfastraat in Bagdad (Centraal-Irak). De dag na jullie aankomst in Erbil, gingen jullie met een taxi van Erbil naar Bagdad omdat u daar meer kans maakte op werk als journalist. U zocht er tevergeefs werk in de journalistiek. U stond versteld hoe de sjjiitische milities er de orde handhaafden. In Bagdad praatte u verschillende keren op café met andere journalisten over sjjiitische organisaties en u gaf kritiek op de manier waarop ze Mosul wilden bevrijden. U kreeg nadien rond 26-28 juni 2014 een dreigbrief opgestuurd. De volgende dag verliet uw familie Bagdad en keerde ze terug naar de KAR, naar het district Zakho (provincie Dohuk). Uzelf bleef in Bagdad en trok betrok het appartement van een vriend. Drie dagen na ontvangst van de dreigbrief werd u neergeschoten. U herstelde 20 dagen in een ziekenhuis in Bagdad. Toen u hersteld was, vervoegde u uw familie in Zakho. Daar bereidde u uw reis naar Turkije voor.

Drie maanden later, in december 2014, reisde u samen met uw ouders, broer en zussen legaal naar Turkije. Sinds uw aankomst daar bent u atheïst. In 2015 overleed uw vader in Turkije ten gevolge een hersenbloeding. U had er een relatie met een Marokkaanse vrouw, [H.S.], maar toen uw verblijfstitel werd ingetrokken en u, om een repatriëring naar Irak te vermijden, het plan opperde om naar Europa door te reizen, was zij niet akkoord en stopte ook de relatie. Nadat uw asiëldossier in Turkije afgesloten werd, reisde u in augustus 2022 via Griekenland, Albanië, Servië, Hongarije en Tsjechië door naar België. Op 14 september 2022 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Een maand na u zou ook [M.], de zoon van uw zus [Z.], naar België zijn afgereisd. U vreest bij terugkeer naar Irak sjjiitische milities omwille van uw werk als journalist en u vreest door hen gedood te worden omwille van uw atheïsme.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart (origineel); uw Iraaks paspoort (origineel); uw elektronisch visum voor Turkije (origineel); uw Turks rijbewijs (kopie); een attest betreffende de afsluiting van uw Turks asiëldossier (kopie); een brief aan uw Turkse advocaat (en vertaling) waarin staat dat uw asiëldossier in Turkije afgesloten is (kopie); twee attesten van uw registratie bij het UNHCR (origineel); verschillende attesten van uw familie in Turkije en hun registratie bij het UNHCR (kopie); een Turkse overlijdensakte van uw vader (kopie); 2 kranten van "Tigris"; verschillende foto's van uw vernielde woning in Irak (kopie); uw Belgisch rijbewijs; een dreigbrief, dd. 26 juni 2014, (kopie); een medisch attest na de aanval in Bagdad, dd. 28 juli 2014 (kopie), waarin staat dat u op 2 juli bent opgenomen met meerdere schotwonden en ontslagen bent uit het ziekenhuis op 28 juli 2014; een Belgisch medisch attest waarop uw verschillende littekens vermeld staan.

Op 27 juni 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 7 februari 2025. U ging niet in cassatieberoep hiertegen.

U verliet België naar eigen zeggen niet en diende op 4 april 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierin blijft u bij uw eerdere verklaringen en voegt u toe dat uw eigendommen in Irak door sjjiitische milities in beslag werden genomen tijdens de inname van de stad vanwege uw soennitische geloof. Ter staving van uw tweede verzoek legt u vertalingen neer van een boek en het boek zelf waarin u vermeld wordt als mederedacteur van een hoofdstuk.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet er worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u niet wist te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo maakte u niet aannemelijk dat u gewerkt zou hebben voor de Jezidi-krant 'Tigris' alsook dat u gewerkt zou hebben voor een Jezidi-culturele vereniging. Hieraan verbonden kon er aldus evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u daardoor zou gehad hebben met sjjiitische milities. Ook aan uw zagezegde problemen in Bagdad met milities, uw beweerdde activisme op sociale media jegens sjjiitische milities en uw atheïstische gedachtegoed kon weinig geloof gehecht worden. Deze beslissing en de erin aangehaalde motieven werden voorts bevestigd door de RvV. U ging niet in cassatieberoep hiertegen.

Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorig verzoek vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u uw problemen die u aanhaalde in het kader van uw vorig verzoek tracht te bewijzen middels het voorleggen van een nieuw document. Dient echter te worden vastgesteld dat u hier niet in slaagt. Immers u legt vertalingen van delen van een boek neer waar u staat beschreven als mederedacteur van enkele delen en waarmee u wilt bewijzen dat u weldegelijk journalistieke activiteiten had (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 19). Echter u legde deze vertalingen reeds neer in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. De Raad oordeelde toen al in haar arrest dat "de door u bijgebrachte vertalingen van een pagina uit een niet nader genoemd boek kunnen bezwaarlijk volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van journalist en uw hiermee gepaard gaande asielrelaas te doen ombuigen, laat staan om een gegronde vrees in uw hoofde aan te tonen." Het feit dat u aldus deze vertalingen nogmaals indient in onderhavig verzoek samen met het boek, wijzigt niets aan voorgaande beoordeling en kan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw journalistieke activiteiten voor een Jezidi-krant niet ombuigen. Er kan immers niet worden ingezien hoe het feit dat u meeschreef aan een boek gaande over de media in Mosul voor de komst van Daesh zou moeten bewijzen dat u journalist was voor een Jezidische krant.

Waar u nog als nieuw element aanhaalt dat u begin 2025 vernam dat de eigendommen van uw familie in de provincie Ninewa in beslag zijn genomen door sjjiitische milities (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17), merkt het CGVS allereerst op dat uw verklaringen hieromtrent vaag en weinig geloofwaardig zijn. Zo lijkt u niet eens te weten hoe en wanneer deze inbeslagname plaatsvond of door welke sjjiitische militie dit gebeurde (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17). U beperkt zich tot louter giswerk door te stellen dat het waarschijnlijk gebeurde toen Ninewa terug werd ingenomen op Daesh (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17). Bovenstaande doet reeds afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien vond de inname van Ninewa op Daesh plaats in 2017. Dat u aldus dan pas in 2025 op de hoogte geraakt dat uw eigendommen in beslag werden genomen, is ongeloofwaardig te noemen. Te meer u niet eens in concreto kan zeggen wie u op de hoogte bracht van dit nieuws en u zich beperkt tot de vage verklaring als zouden 'uw familie en vrienden' dit gedaan hebben (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17). Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer aangaande deze zagezegde inbeslagname, waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Wat er ook van zij, zelfs indien uw beweringen enige waarachtigheid zouden bevatten, in casu quod non, ziet het CGVS

niet in waarom bovenstaande een actuele vrees zou uitmaken in uw hoofde. Immers dat uw bezittingen in beslag zouden zijn genomen is op zich zeer spijtig te noemen, maar hoe dit een gegronde vrees zou vormen voor u bij terugkeer is niet duidelijk. Immers er is geen enkele aanwijzing dat de sjiitische milities hiervoor verantwoordelijk u nog verdere problemen zouden bezorgen bij een terugkeer. Dat u zelf beweert dat u uw eigendommen zal moeten opeisen en hiervoor gedood zal worden (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17) is een louter hypothetische bewering die u niet verder staft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen.

Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

De stad Mosul blijft over het algemeen gespaard van onveiligheid en incidenten in verband met gewapende conflicten zijn zeldzaam. De bevolking werkt ook samen met de veiligheidstroepen en aarzelt niet om verdachte of gevaarlijke activiteiten te melden. Zo werd in oktober 2024 een aanslag vrijdeld en een IS-cel ontmanteld. De stad ontsnapt echter niet aan enkele schietpartijen, maar deze zijn eerder sporadisch en het gevolg van criminaliteit of interpersoonlijke conflicten waarvan de daders soms niet identificeerbaar zijn.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 heeft IS naar schatting slechts een twintigtal incidenten veroorzaakt. De Turkse strijdkrachten hebben er daarentegen tientallen veroorzaakt door zich te richten op de troepen van de PMF, de PKK of de YBS. Deze incidenten nemen voornamelijk de vorm aan van luchtaanvallen.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

Er doen zich in de hele provincie veiligheidsincidenten voor, waarvan het overgrote deel in het district Akre. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Ook het totale aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal burgerslachtoffers is laag gebleven.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale

ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. tg. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de (formele en materiële) motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van oud artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet naar recht is gemotiveerd en de draagwijdte van de formele en materiële motiveringsplicht miskent. Hij betoogt in essentie dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen welke redenering de verwerende partij precies heeft gevolgd en waarom de door hem aangevoerde nieuwe elementen niet relevant (*sic*) zouden zijn, waardoor een effectieve rechterlijke controle volgens hem onmogelijk is. Hij meent tevens dat zijn actuele situatie niet autonoom werd onderzocht, waardoor de indruk ontstaat *“dat het volgende verzoek niet werkelijk opnieuw werd beoordeeld, maar dat de eerdere beslissing impliciet werd bevestigd”*.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de draagwijdte van deze bepaling miskent door de impact van de door hem aangevoerde nieuwe elementen op de eerdere beoordeling niet concreet te onderzoeken en zich te beperken tot de vaststelling dat die eerdere beoordeling ongewijzigd blijft. Daarenboven houdt de verwerende partij volgens verzoeker geen rekening met *“het feit dat nieuwe elementen hun betekenis vaak ontleenen aan hun samenhang met reeds bekende gegevens en aan de evolutie van de situatie in het land van herkomst”*.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen volledig en zorgvuldig onderzoek verricht heeft naar de relevante feiten en licht dit verder toe.

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot algemene vaststellingen omtrent het geweldsniveau in zijn regio van herkomst om te besluiten dat dit niet volstaat om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Hij hekelt dat de verwerende partij niet onderzoekt of hij, gelet op zijn persoonlijk profiel, zijn verleden en de door hem aangevoerde ontwikkelingen, een verhoogd individueel risico loopt en dat evenmin wordt nagegaan of de aanwezigheid van verschillende gewapende actoren en de fragiele veiligheidsstructuur in zijn regio van herkomst de kans vergroten dat hij bij terugkeer opnieuw wordt geviséerd.

2.1.5. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van oud artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en van het voordeel van de twijfel. Verzoeker meent dat hem een bijzonder zware bewijslast wordt opgelegd en dat niet is onderzocht of zijn verklaringen op zich consistent en aannemelijk zijn in het licht van de context waarin zij werden afgelegd.

2.1.6. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.7. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*

Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op basis van oud artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De in het vierde middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en de verwerende partij evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij niet wist te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en deze beslissing en de daarin aangehaalde motieven werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), (ii) de Raad de door verzoeker neergelegde vertaling van delen van een boek waarin verzoeker staat beschreven als mederedacteur van enkele delen reeds beoordeeld heeft in het kader van verzoekers beroep tegen de beslissing genomen inzake zijn eerste verzoek, en het feit dat hij deze vertaling nogmaals indient in het kader van onderhavig verzoek samen met het boek, niets wijzigt aan voorgaande beoordeling en de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn journalistieke activiteiten voor een Jezidi-krant niet kan ombuigen, (iii) verzoeker vage en weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de vermeende inbeslagname door sjjiitische milities van de eigendommen van zijn familie in de provincie Ninewa, hij hiervan bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegt en er geen enkele aanwijzing is dat de sjjiitische milities die hiervoor verantwoordelijk zouden zijn hem nog verdere problemen zouden bezorgen bij een terugkeer, en (iv) de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen voorliggen of door verzoeker worden aangereikt die erop wijzen dat hij, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze overwegingen worden in de bestreden beslissing concreet toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Hij beperkt zich te dezen in zijn eerste middel tot het uiterst summiere en niet nader geconcretiseerde betoog dat de motieven van de bestreden beslissing abstract en algemeen blijven en dat de concrete betekenis van de door hem aangevoerde nieuwe elementen niet inhoudelijk en autonoom werd onderzocht. Uit bovenstaande weergave van de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de adjunct-commissaris op concrete en omstandige wijze toelicht waarom de nieuwe elementen die verzoeker in het kader van zijn

huidige beschermingsverzoek aanreikt zijn kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken en dat de adjunct-commissaris zich daarbij geenszins louter beperkt tot de vaststelling dat deze elementen geen invloed hebben op de eerder gemaakte beoordeling. Door in zijn verzoekschrift louter het tegendeel te poneren, in weerwil van hetgeen duidelijk blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en motivering, toont verzoeker niet aan dat *in casu* de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 januari 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, oud artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 149 van de Grondwet zouden zijn geschonden.

In zoverre verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

2.2.4.1. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4.2. Verzoeker volhardt in het kader van zijn huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming in zijn relaas en vrees zoals door hem uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en voegt hieraan toe dat de eigendommen van zijn familie in Irak door sjiiitische milities in beslag werden genomen. Verzoeker linkt de inbeslagname aan zijn geloof als soenniet en stelt dat het een algemeen probleem is dat sjiieten de eigendommen van soennieten in beslag nemen wanneer die laatsten het land verlaten. Verzoeker verklaart dat hij gedood zal worden indien hij zijn eigendommen terug opeist in geval van een terugkeer naar Irak. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker vertalingen neer van een boek, alsook het boek zelf, waarin hij vermeld wordt als mederedacteur van een hoofdstuk (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, Verklaring volgend verzoek, nrs. 17, 19 en 20; AD, stuk 4, 'Documenten').

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In dit verband moet er worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u niet wist te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo maakte u niet aannemelijk dat u gewerkt zou hebben voor de Jezidi-krant ‘Tigris’ alsook dat u gewerkt zou hebben voor een Jezidi-culturele vereniging. Hieraan verbonden kon er aldus evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u daardoor zou gehad hebben met sjiiitische milities. Ook aan uw zogezegde problemen in Bagdad met milities, uw beweerde

activisme op sociale media jegens sjitische milities en uw atheïstische gedachtegoed kon weinig geloof gehecht worden. Deze beslissing en de erin aangehaalde motieven werden voorts bevestigd door de RvV. U ging niet in cassatieberoep hiertegen.

Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorig verzoek vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u uw problemen die u aanhaalde in het kader van uw vorig verzoek tracht te bewijzen middels het voorleggen van een nieuw document. Dient echter te worden vastgesteld dat u hier niet in slaagt. Immers u legt vertalingen van delen van een boek neer waar u staat beschreven als mederedacteur van enkele delen en waarmee u wilt bewijzen dat u weldegelijk journalistieke activiteiten had (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 19). Echter u legde deze vertalingen reeds neer in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. De Raad oordeelde toen al in haar arrest dat “de door u bijgebrachte vertalingen van een pagina uit een niet nader genoemd boek kunnen bezwaarlijk volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van journalist en uw hiermee gepaard gaande asielrelaas te doen ombuigen, laat staan om een gegronde vrees in uw hoofdte aan te tonen.” Het feit dat u aldus deze vertalingen nogmaals indient in onderhavig verzoek samen met het boek, wijzigt niets aan voorgaande beoordeling en kan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw journalistieke activiteiten voor een Jezidi-krant niet ombuigen. Er kan immers niet worden ingezien hoe het feit dat u meeschreef aan een boek gaande over de media in Mosul voor de komst van Daesh zou moeten bewijzen dat u journalist was voor een Jezidische krant.

Waar u nog als nieuw element aanhaalt dat u begin 2025 vernam dat de eigendommen van uw familie in de provincie Ninewa in beslag zijn genomen door sjitische milities (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17), merkt het CGVS allereerst op dat uw verklaringen hieromtrent vaag en weinig geloofwaardig zijn. Zo lijkt u niet eens te weten hoe en wanneer deze inbeslagname plaatsvond of door welke sjitische milities dit gebeurde (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17). U beperkt zich tot louter giswerk door te stellen dat het waarschijnlijk gebeurde toen Ninewa terug werd ingenomen op Daesh (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17). Bovenstaande doet reeds afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien vond de inname van Ninewa op Daesh plaats in 2017. Dat u aldus dan pas in 2025 op de hoogte geraakt dat uw eigendommen in beslag werden genomen, is ongeloofwaardig te noemen. Te meer u niet eens in concreto kan zeggen wie u op de hoogte bracht van dit nieuws en u zich beperkt tot de vage verklaring als zouden ‘uw familie en vrienden’ dit gedaan hebben (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17). Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer aangaande deze zogezegde inbeslagname, waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Wat er ook van zij, zelfs indien uw beweringen enige waarachtigheid zouden bevatten, in casu quod non, ziet het CGVS niet in waarom bovenstaande een actuele vrees zou uitmaken in uw hoofd. Immers dat uw bezittingen in beslag zouden zijn genomen is op zich zeer spijtig te noemen, maar hoe dit een gegronde vrees zou vormen voor u bij terugkeer is niet duidelijk. Immers er is geen enkele aanwijzing dat de sjitische milities hiervoor verantwoordelijk u nog verdere problemen zouden bezorgen bij een terugkeer. Dat u zelf beweert dat u uw eigendommen zal moeten opeisen en hiervoor gedood zal worden (zie DVZ, volgend verzoek, vraag 17) is een louter hypothetische bewering die u niet verder staft.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Zoals *supra*, onder punt 2.2.3., reeds is komen vast te staan, wordt de impact van de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen op de beoordeling van zijn beschermingsnood in de bestreden beslissing wel degelijk onderzocht en beperkt de adjunct-commissaris zich dienaangaande geenszins tot de loutere vaststelling dat de eerder gemaakte beoordeling ongewijzigd blijft. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat de adjunct-commissaris de nieuw aangevoerde elementen niet relevant acht omdat zij de eerdere beoordeling niet definitief in vraag stellen. Dit blijkt evenmin impliciet uit voormelde motieven. Het is evident dat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen, in de mate dat deze voortbouwen op een relaas dat reeds in het kader van zijn eerste beschermingsaanvraag definitief ongeloofwaardig werd bevonden, van aard moeten zijn de eerder gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen opdat zij verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Gelet op de hoger aangehaalde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen en door hem niet *in concreto* worden betwist, laat staan weerlegd, voldoen deze nieuwe elementen klaarblijkelijk niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van voormeld oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* correct werd toegepast.

2.2.4.3. In zoverre verzoeker de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst aanmerkt als een nieuwe element dat zijn kans op subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maakt, dient vooreerst op basis van de landeninformatie en richtlijnen waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing te worden vastgesteld, in navolging van de adjunct-commissaris, dat er in de provincie Ninewa, vanwaar verzoeker verklaart afkomstig te zijn, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat voormelde landeninformatie en richtlijnen niet correct dan wel niet langer actueel zouden zijn of dat de adjunct-commissaris daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad oordeelde in zijn arrest met nummer 321 336 van 7 februari 2025 dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker toont ook in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen dergelijke omstandigheden aan en daarvoor zijn evenmin indicaties te vinden in zijn dossier.

Wat betreft verzoekers kritiek dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot algemene vaststellingen omtrent het geweldsniveau in zijn regio van herkomst en niet onderzoekt of hij, gelet op zijn persoonlijk profiel, zijn verleden en de door hem aangevoerde ontwikkelingen, een verhoogd individueel risico loopt, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om de individuele omstandigheden op grond waarvan hij meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming concreet kenbaar en aannemelijk te maken. In zoverre verzoeker andermaal verwijst naar zijn voorgehouden profiel van journalist en atheïst en de hiermee gepaard gaande problemen met sjiiitische milities in Irak, dient te worden herhaald dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld werd, zowel door de verwerende partij als de Raad, dat hieraan geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker, gelet op wat voorafgaat, in het kader van zijn huidige verzoek in gebreke blijft zijn geloofwaardigheid te herstellen. Waar verzoeker hekelt dat niet werd nagegaan of de aanwezigheid van verschillende gewapende actoren en de fragiele veiligheidsstructuur in zijn regio van herkomst de kans vergroten dat hij bij terugkeer opnieuw wordt geviséerd, benadrukt de Raad dat de algemene veiligheidssituatie in verzoekers herkomstregio, de hogere vaststellingen dienaangaande mede in acht genomen, niet volstaat om aan te nemen dat verzoeker een aanzienlijk grotere kans maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

2.2.4.4. Gelet op het voorgaande is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een schending van oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.6. Omtrent de in het derde middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij luidens oud artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt bepaalde verklaringen te verwerpen als onvoldoende onderbouwd of te weinig precies, zonder na te gaan of deze onduidelijkheden verklaarbaar zijn in het licht van de feitelijke omstandigheden waarin de informatie werd verkregen, blijft hij in gebreke concreet te duiden welke omstandigheden de vastgestelde vaagheden in zijn verklaringen kunnen verklaren of verschonen. Verzoekers algemene kritiek dat niet werd onderzocht of de door hem aangevoerde ontwikkelingen plausibel zijn *“gelet op de bekende situatie in de regio van herkomst van verzoeker”* is verder niet dienstig, nu verzoeker niet toelicht, en de Raad bijgevolg niet inziet, in welke zin de algemene situatie in verzoekers

herkomstregio afbreuk vermag te doen aan de concrete vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde persoonlijke feiten. In de bestreden beslissing wordt overigens gewezen op het feit dat de heroverying van Ninewa op Daesh plaatsvond in 2017, waardoor het, onder meer om die reden, niet geloofwaardig is dat verzoeker pas in 2025 zou hebben vernomen dat de eigendommen van zijn familie daarbij door sjiiitische milities in beslag zouden zijn genomen. Ook verzoekers blote kritiek dat de door hem neergelegde bewijsstukken beoordeeld werden “*op grond van algemene vermoedens of abstracte overwegingen*” kan geen stand houden, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing met reden wijst op het feit dat de door verzoeker neergelegde vertalingen van een boek reeds door de Raad werden beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek en terecht oordeelt dat het feit dat verzoeker deze vertalingen nogmaals indient in het kader van zijn huidige verzoek samen met het desbetreffende boek de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn journalistieke activiteiten voor een Jezidi-krant niet kan ombuigen. Wat tot slot de kritiek betreft dat verzoekers persoonlijke omstandigheden niet in rekening werden gebracht bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger, onder punt 2.2.4.3., is uiteengezet.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekers kritiek dat de verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan blijken dat de verwerende partij geen onpartijdig onderzoek zou hebben gevoerd.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT